

เพชรสีเพลิง

บทที่ 43

“ไม่ใช่พระสมเด็จองค์นั้นที่เจ้าเผด็จมหา พ่อไม่ได้ของมันก็กลัว
ขู่ว่าถ้าอีกสองวันไม่ให้คำตอบมันจะเอาเรื่อง คุณบุญยงเองก็ไม่เชื่อ
ว่าพ่อไม่มีของ พูดว่าเขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับอีกแล้ว”

ป๋นรสีถอนใจ ขดตัวเข้าซุกกับมุ่มเก้าอี้อย่างหวั่นใจ

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีคะพ่อ”

ชิปไตยก้มหน้าลงซุกกับสองมืออย่างหมดหนทางเช่นกัน

“ถ้าไม่มีทางอื่น เราน่าจะหลบไปไหนสักพักหนึ่งก่อน รอให้
เจ้านั้นได้ของกลับคืนแล้วเรื่องก็คงจะจบได้”

“ของอะไรของเขากี่หายไปคะ ทำไมเขาจะต้องเดือดร้อน
ขนาดนั้น”

“คงจะเป็นของสำคัญอะไรสักอย่าง พ่อเองก็ไม่ว่าอะไร”

“ใครที่เอาไปคงจะไม่เอามาคืนแน่ๆ แต่ถ้าทางนั้นคิดว่าเรา
เป็นคนเอาไปแล้วไม่ไปตามหาขโมยตัวจริงแบบนี้เมื่อไหร่จะได้ของคืน
ล่ะคะ เรามีสองหนีกันตลอดชีวิตหรือ”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี หรือว่าจะขอให้เจ้าสุทธิช่วย ”

หญิงสาวพูดขมิ้มๆ ว่า “ถ้าเขารู้ว่าสัมผัสเป็นคนทำให้ลูกชายเขา
ถูกยิง เขาคงโกรธเกลียดสัมผัสแล้วไม่ช่วยเราแน่ๆ เลยคะ”

“ให้ภัสสรไปพูดได้ไหม”

หญิงสาวมองหน้าบิดา

“ทำไมคะ ทำไมพ่อถึงคิดว่าผู้ใหญ่ขนาดนั้นจะฟังภัสสร”

ชิปไตยนิ่งไปเป็นครู่แล้วก็พูดออกมา “แม่แก... กับเจ้านั้น...”

ทั้งที่สงสัยมาก่อนแต่พ่อได้รับการยืนยันป๋นรสีก็ไม่อยากจะเชื่อ
ทนไม่ได้กับความจริงที่ทำร้ายจิตใจ

“พ่อเชื่ออย่างนั้นจริงๆ หรือคะ แล้วแม่ยอมรับหรือเปล่า”

“เขาไม่ยอมรับ.....”

“งั้นมันก็ไม่ใช่ความจริง”

“ฉันไม่รู้...” เขาหันหน้าหนี ไม่อยากจะพูดถึงอีก

ป๋นรสีนึกถึงแม่ ผู้หญิงแพ้วชีวิตที่ตกเป็นทาสของเหล่า แล้ว
จบชีวิตตัวเองอย่างไรค่าด้วยอุบัติเหตุขั้บรถตกคลองในยามดึก

มีคนพูดว่าแม่ตั้งใจฆ่าตัวตาย

ภาพในความทรงจำก็คือแม่ร้องไห้อยู่ตลอดเวลา เพราะว่าพ่อ
หมกมุ่นอยู่กับผู้หญิงอื่นตามประสาคนเจ้าชู้ แต่ว่าแม่พ่อทอดทิ้ง
เอาแต่ใจตัวเองกับแม่ พ่อก็รักเธอเป็นที่สุด เพราะเหตุนี้ป๋นรสี
จึงยึดความรักของพ่อไว้อย่างเต็มที่ด้วยการเอาใจและตามใจเขาทุก
อย่าง

แม้กระทั่งต้องพยายามรักคนที่เขารัก เกลียดคนที่เขาเกลียด
เธอเคยพูดอย่างทระนงว่า “ฉันเป็นลูกพ่อ”

ในบัดนี้ป๋นรสีจึงต้องยอมรับผลของการ “เป็นลูกพ่อ” ด้วยการ
ถูกคู่อริใส่ล่าทำร้าย

“สัมผัสไม่รู้จะบอกสรอย่างไรดี”

“แค่บอกให้มันไปขอร้องให้ทางนั้นคุ้มครองก็พอ”

เธอเงิบ ไม่เห็นหนทางอื่นจะทำได้ดีไปกว่านั้น

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง” ชิปไตยบอกลูกสาวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
“สัมผัสเจ้าสหัสได้ไหม ไอ้คนที่เคยตามตีลูกแล้วมีเรื่องกับพ่อจนถูก
จับติดคุกเมื่อสอง-สามปีก่อน...”

เพราะพ่อเข้าไปยุ่งกับน้องสาวเขาจนผู้หญิงถึงกับกินยาจะฆ่า
ตัวตาย... ป๋นรสีจำได้.....

“พ่อนึกว่ามันจะตายในคุกหรือไม่ก็ไปเป็นโจรหาร้อยจนถูก
ตำรวจยิงตายไปแล้ว แต่มันกลับกลายเป็นคนของคุณยงไป
ดูท่าทางคุณยงไว้วางใจมันมากด้วย”

“ตายจริง เป็นไปได้ยังไงคะ แล้วเขาจำพ่อได้หรือเปล่า”

ชิปไตยกระแทกเสียงหัวเราะ

“ทำไมจะจำไม่ได้ มันไม่ได้พูดอะไรแต่ว่ามันมองหน้าพ่อยิ้มๆ
เหมือนสะใจอย่างไรชอบกล”

“เขาไม่พูดอะไรเลยหรือคะ”

“ไม่พูด.! แต่สีหน้ามันเหมือนกับรับรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดและ
สะใจกับความเดือดร้อนของเราด้วย”

“ทำไมพ่อไม่บอกคุณยงล่ะคะ”

“จะบอกได้ยังไง ที่พ่อก็มีเรื่องกับไอ้เผด็จมอยู่ตอนนี้ คุณบุญยง
ก็รับไม่ไหวอยู่แล้ว” ชิปไตยพูดอย่างรู้

เขาพูดต่อไปว่า “พ่อเห็นสายตามันแล้วสงสัยวูบเลยว่ามัน
อยู่เบื้องหลังเรื่องพวกนี้หรือเปล่า”

“ทำไมพ่อถึงระแวงไปขนาดนั้น”

“ไม่รู้ซี คนเราพอเข้าตาจนก็ระแวงไปหมดนั่นแหละ”

ชิปไต่เข้าไปแล้ว พออยู่คนเดียวบ่นรสีก็อดนึกถึงคนที่ถูกพุดถึงไม่ได้

สหัส...

แล้วเธอก็นึกได้ว่าเห็นใครคนหนึ่งคล้ายสหัสในงาน ครั้นเธอเดินตามจะดูให้แน่ใจร่างนั้นก็เดินหนีแล้วหายไปไหนท่ามกลางฝูงชน

แล้วใครกันเล่าที่ส่งคนถือดอกกุหลาบแดงมาให้แบบที่เผด็จเคยทำในเวลาที่พบกันแทบทุกครั้ง ทำให้เธอคิดว่าเป็นเผด็จ แล้วตามออกมายังที่จอดรถเพื่อให้ใครก็ไม่รู้ ใช้จ่ายสลบปิดหน้าอ้อมเธอขึ้นรถพาออกมาจากโรงแรมที่จัดงาน อีกชั่วครู่รถของเธอก็ไปจอดให้กล้องวิดีโอที่บ้านของคู่อริจับภาพไว้ ของสำคัญในตู้เซฟถูกขโมย แล้วเธอก็ขับรถที่ถูกนำมาทิ้งไว้ในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าในเวลาใกล้รุ่ง มีพระสมเด็จของเผด็จซึ่งบิดาใฝ่ฝันอยากจะได้วางอยู่ข้างๆ

ด้วยความโลภอยากได้ของ ชิปไต่ยวบเหี่ยว

ความจำลางเลือนนวบกลับมาอีกครั้ง บัณรสีจำได้แต่บอกตัวเองว่ามันเป็นเพียงความฝันซึ่งเกิดจากความทรงจำในส่วนลึกเท่านั้น

คืนนั้นเธอฝันเห็นสหัส... เขากำลังขับรถและหันมามองเธอยิ้มๆ แบบเดียวกับที่เคยทำในยามที่ความรักยังเบ่งบาน...

เขาจอดรถแล้วอ้อมเธอให้หนึ่งแทนที่ ปลายมือลูบไล้คางและนวลแก้ม ไบหน้าคร่ำ คมเข้มที่มีริ้วรอยแผลเป็นก้มลงมาหา...

หากครั้นริมฝีปากจะกระทบถูก ชายหนุ่มก็หยุดชะงักแล้วถอยกลับ

มีเสียงปิดประตูรถเบาๆ แล้วทุกอย่างก็หายไปจากความทรงจำที่ลางเลือน...

นี่มาถึงตอนนี้ บัณรสีถึงกับตัวสั่นจนต้องเบียดตัวเข้ากับมุมเก้าอี้... จำความบ้าคลั่งที่ชายหนุ่มบุกเข้าไปหาพ่อที่ทำงานได้ เขายอมถูกจับตัวเพราะไม่อาจหักใจทำร้ายเพื่อนร่วมงาน แต่แล้วนักเลงของพ่อก็สวมสนับมือเหล็กเข้าขกแล้วเตะต่อยกระที่บหลายครั้งจนร่างใหญ่บอบช้ำยับเยิน

เธอจำประกายตาร้าวรานผิดหวังที่เขามองเธอ ก่อนเธอจะวิ่งหนีได้ติดตา

พ่อแกลังทำลายข่าวของ สร้างสถานการณ์ว่าเป็นฝีมือของชายหนุ่ม แล้วใช้เส้นสายยึดข้อหาให้เขาต้องถูกจองจำในคุก ในขณะที่น้องสาวเขานอนเจ็บอยู่ในโรงพยาบาลโดยไร้ญาติมิตรดูแลด้วยคำสั่งของพ่อที่ห้ามพนักงานเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ เธอเป็นลูกรักซึ่งแม้จะสามารถช่วยได้ แต่การที่จะแอบเยี่ยมกรายไปถามหาคนป่วยอนาถาตามโรงพยาบาล เธอก็ทำไม่ได้ ทั้งที่กับเรื่องยากอื่นๆ เธอกลับทำได้ไม่ย่อท้อ

เธอตั้งใจจะตัดขาดจึงไม่ต้องการสร้างบุญคุณผูกพันต่อไป ทั้งๆ ที่รู้นั่นคือการไร้หัวใจเป็นที่สุด

หรือว่า สหัส ตามมาเพื่อแก้แค้นเธอกับพ่อจริงๆ หากเป็นเช่นนั้น เขาตามเธอมานานเท่าไรแล้ว หากไม่คงไม่อาจสอดแทรกเข้ามาจนทำการได้อย่างไร้ร่องรอยเช่นนี้

โยธินต้องแปลกใจที่ได้รับโทรศัพท์จากบัณรสี เสียงพูดอ่อนๆ บอกให้รู้ว่าเธอกำลังไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

“มีอะไรหรือฮะ ส้ม ภัตสรสบายดีหรือเปล่า”

“สบายดีคะ เหงาๆ บ้างแต่ก็ไม่มีปัญหาอะไร ตอนนี้เกาะอยู่กับส้มแทบจะตลอดเวลา”

“เขามีแฟนใหม่หรือยังฮะ” เสียงถามเศร้าเจ้าหัวเราะ

บัณรสีเพิ่งจะนึกออกว่าภัตสรไม่ได้พุดถึง “ใคร” อีกคนหนึ่ง ที่เธอเคยพุดถึงด้วยสีหน้าของคนที่กำลังมีความรักมานานแล้ว และใครคนนั้น... “ไม่ใช่พี่โยคะ...” ภัตสรเคยจะพามาแนะนำให้รู้จักแต่แล้วก็เงียบไป ตอนแรกบัณรสีไม่ว่าง มาตอนนี้ภัตสรพุดเหงาๆ ว่า “พี่เขาไม่ว่างคะ”

“ไม่เห็นเขามีใครนี่คะ แต่ดูเขาเหงาๆ นะ”

“ผมยังต้องอยู่ทำงานที่นี่ ไม่รู้ว่าเจ้านายเกิดพิศวาสอะไร แต่... สรคงไม่ได้เหงาเพราะผมกระมัง ผมโทรหาที่ไรเขาก็คุยเรื่อยๆ เหมือนไม่มีอะไรจะพุดด้วย”

“คุณโยคิดไปเองหรือเปล่า”

“ไม่รู้ซีฮะ” ชายหนุ่มหัวเราะขำๆ

“คุณโยคะ ส้มมีอะไรจะถาม... เกี่ยวกับ... สหัส... คนที่ทำงานให้คุณลุ่มบุญง”

“อ้อ สหัสทำงานให้อาสร้อยฮะ พักอยู่ด้วยกันที่บ้าน”

บัณรสีต้องกลืนใจอยู่เป็นครู

“อยู่ด้วยกันนานเท่าไรแล้วคะ”

“หลายเดือนฮะ ผมว่ามากกว่าหกเดือนนะ”

“เขา... เขาเป็นใครมาจากไหน คุณโยธูหรือเปล่า”

“เห็นว่าเป็นคนที่เพื่อนอาสาร้อยแฉะนำมา ทำไมครับ ไปพบกันเข้าที่ไหน เกิดหลงเสน่ห์เขาเข้าอีกคนหรือยังไงกัน” ชายหนุ่มถามเจือหัวเราะขมขื่น

“ทำไมคุณโยธูถามอย่างนั้นคะ”

“ก็เขารูปลหล่อเหลือเกินนี่ จริงไหมครับ อาสร้อยยังเอ็นดูเป็นพิเศษถึงกับปรับปรุงเนื้อตัวเป็นการใหญ่จนสาวฝรั่ง แล้วไม่สนใจชายอื่นอีกเลย... แล้วภัสสรอีกคน... ตอนที่ไปเมืองกาญจน์ครั้งนั้น เขากับเพื่อนอีกสองคนเกาะสหัสแจ แล้วกลับกรุงเทพ ด้วยกัน ไม่ยอมกลับมาอีกกับผม”

“อะไรคะ สองคนนั้นรู้จักกันด้วยหรือ” ปันรสีถามเสียงหลงอย่างตกใจเป็นที่สุด

“สหัสเป็นเพื่อนรุ่นพี่บ้านเดียวกับชยา เขารู้จักครอบครัวชยาก็เลยไปบรรจุกระดูกที่เมืองกาญจน์ด้วย”

เรื่องใหม่ที่รับรู้ทำให้ปันรสีถึงกับแขนขาอ่อน กลัวเหลือเกินว่าชายในดวงใจของภัสสรจะเป็นผู้ชายคนนี้

หรือว่าสหัสพาตัวเข้ามาหาภัสสรด้วยความจงใจ.....

ปันรสีมองน้องสาวด้วยสีหน้าอ่อนขริม

“เล่าเรื่องคนที่สรรรักให้พี่ฟังหน่อยซิ”

“อะไรคะ พี่ส้ม” ภัสสรออกจะงง จู่ๆ ปันรสีก็เรียกให้เธอนั่งตรงหน้าแล้วยิงคำถามที่คาดไม่ถึง

“หลังจากที่ชยตายไปแล้ว สรเคยบอกว่ามีความรักและก็ไม่ใช่อยุธินด้วย ถ้าอย่างนั้นเขาเป็นใครกัน”

แทนที่สีหน้าจะเปล่งประกายอย่างที่เคย หญิงสาวกลับหน้าสลด

“ไม่รู้ว่าพี่เขายังรักสรหรือเปล่า หมู่นี้เขาเงิบหายไป โทรมไปหาที่ไรก็บอกแต่ว่าไม่ว่างๆ”

ปันรสีกลักรู้สึกอึดอัดที่ติดล้าคออย่างยากลำบาก

“เขาเป็นใคร รู้จักกันได้ยังไง”

“เขาทำงานให้อาสร้อยคะ รู้จักกันเพราะเขามางานศพชยา แล้วก็ไปบรรจุกระดูกที่เมืองกาญจน์ด้วยกัน สรรำคาญพี่โยกับพี่พรรณก็เลยแยกมานั่งรถพี่สหัส เขาเป็นคนน่ารักมากคะ และ...”

สีหน้าเธอสดใสขึ้นเมื่อความทรงจำที่ดงามหวนกลับมาอีกครั้ง “เขาเป็นคนที่ช่วยชีวิตสรไว้ตอนที่ตกเรือ เขาเห็นก็เลยกระโดดลงน้ำตามลากข้ามแม่น้ำเข้าฝั่ง ไม่อย่างนั้นสรคงจมน้ำตายไปแล้ว...”

คนฟังพูดไม่ออก ครั้งนั้นสหัสลงเรือไปด้วย...

หมายความว่าเขาแอบเร้นกายซ่อนอยู่และอาจจะเฝ้าดูเธอตลอดเวลา...

“หลังจากนั้นเขาสอนให้สรว่ายน้ำ ตอนนั้นสรไม่กลัวน้ำอีกแล้วคะ”

เธอเพิ่งรู้ว่าภัสสรอยู่กับใครเมื่อพามาเยี่ยมเยียนสีหน้าสลดใสกลับบ้านตอนค่ำๆ มารายงานตัวว่า “สรไปว่ายน้ำมาคะ”

“ไป... ไปหัดว่ายน้ำกันที่ไหน”

คนเล่าสีหน้าหงอยเหงาเพราะความหลังที่ดงามตามมาหลอกลอน

“ที่คอนโด ของพี่เขาคะ มีสระว่ายน้ำใหญ่สะอาดแต่ที่ไม่ค่อยมีคนเล่นเท่าไร นอกจากวันหยุดคนถึงจะแน่นจนลงสระไม่ได้เลย”

“คอนโด นั้นอยู่ที่ไหน”

เธอถาม และภัสสรก็ตอบไปตามตรง

“เขา... ทำอะไรสรบ้าง...”

คราวนี้อีกฝ่ายสีหน้าแดงเข้มขึ้น

“ทำอะไรคืออะไรคะ”

ปันรสีต้องกลั้นใจ กลั่นกรองคำถามอย่างที่สุด “มี...มีอะไรกันหรือยัง... เขา... ล้วงล้ำก้ำเกินสรหรือเปล่า...”

“แหม พี่ส้ม...” เธอร้องออกมา ใบหน้าแดงบอกความซัดเซินแต่ไม่ยอมให้คำตอบ

ปันรสีจะถามต่อก็ไม่กล้า

เธอกลัวเหลือเกินว่าอีกฝ่ายจะแก้แค้นในแบบเดียวกับที่ริบไปเคยทำกับน้องสาวของเขา...

ทำให้ห้องแล้วก็สลัดทิ้งอย่างไม่เหลือวแล!

หญิงสาวได้ข้อสรุปที่น่าหวาดหวั่น สหัสทำเรื่องทั้งหมดด้วยความจงใจ เขาตามภัสสร ตามพ่อและตามเธอ

เพื่ออะไรกัน ชำระหนี้แค้นกระนั้นหรือ

เมื่อหาทางออกไม่ได้ ปันรสีก็ทำได้อย่างเดียว

ติดต่อกับสหัส.....